

РЕШЕНИЕ

№ 24837

гр. София, 19.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ
ЧЛЕН

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **5048** по описа за **2026** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК/.

Образувано е по касационна жалба М. Б. Т. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №878 от 11.03.2026г. постановено по нахд №5288/2025г. по описа на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 25-4332-005281 от 17.03.2025г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел ПП-СДВР, с което на жалбоподателя е наложена глоба от 100лв. за това, че е извършил нарушение на чл.119, ал.4 от ЗДвП- не пропуска пешеходците на пешеходна пътека.

По изложените в жалбата съображения се моли да се уважи същата. Твърди се, че в производството по ангажиране на отговорността има допуснати съществени процесуални нарушения –неправилно е посочена марката на автомобила като „Пежо Пертнерс“ вместо „С.“, въпреки коректно изписания ДКН. На второ място се твърди, че е направен довод, че актосъставителят не е компетентен орган, по което възражението СРС не се е произнесъл. Сочи се, че СРС не се е съобразил, че водачът вече е навлязъл в кръстовището, когато пешеходката е стъпила на пътеката, поради което за същия няма задължения да я пропусне. С оглед изложеното се моли да бъде уважена касационната жалба.

В съдебно заседание касаторът не се представлява и явява.

Ответната страна не се представлява, но изразява становище с писмени бележки от

26.05.2026г. за неоснователност на жалбата. Претендира юрк. възнаграждение.

Представителят на СГП –дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага да не се уважава.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуто на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в производство без процесуални нарушения и при доказаност на деянието по същество.

Правилно не е споделено възражението за липса на компетентност на актосъставителя Н., тъй като по делото са събрани доказателства за това -заповед 0513з-9742 от 13.09.2024г. и е представен формуляр за длъжностна характеристика.

Обосновано не е прието възражението за процесуално нарушение от категорията на съществени такива с погрешно посочената марка на т.а., тъй като има нарушение, но същото не е довело до накърняване правото на защита на лицето. В тази връзка правилно СРС е визирал, че МПС е индивидуализирано чрез ДКН изписан коректно.

Касационният състав споделя доводите на СРС и по същество за доказаност на нарушението. Обосновано са изградени изводи въз основа на събрания доказателствен материал –по делото е разпитан св.Н., който е очевидец и именно е бил там с колегата си по сигнали, че не се осигурява предимство на пешеходците на посоченото кръстовище. Свидетелят е видял и е възприел лично нарушението, че не е осигурено предимство на пешеходеца. Касае се за служител по прилагане нормите на ЗДвП, който ясно може да разграничи има или не нарушение и дали пешеходецът е изпълнил задълженията си по ЗДвП преди да пресече, както и конкретно водачът да не го пропусне впоследствие. В тази насока СРС е посочил, че водачите са длъжни "да пропуснат пешеходците" като няма изрична дефиниция на понятието „пропусне“, поради което СРС го е тълкувал във връзка с понятието „предимство“, уредено в §6, т. 31 от допълнителните разпоредби на закона, съгласно което: "Предимство е правото на един участник в движението да премине преди друг през дадено място от пътното платно". Споделя се извода на СРС, че задължението на водача да пропусне пешеходец означава да осигури предимство на пешеходеца, като му позволи да премине преди автомобила. Правилна е констатацията, че жалбоподателят е извършвал маневра „завиване на дясно“ и е преминал през пешеходната пътека, при наличие на пресичащ пешеходец, с което не е осигурил предимство на пешеходеца и така е осъществил състава на административното нарушение по чл.119, ал.4 от ЗДвП.

Следователно касационната жалба е неоснователна и решението на СРС като мотивирано и обосновано -следва да се остави в сила. С оглед изхода от спора трябва да се присъди юрк. възнаграждение по чл.24 от НЗПП вр. с ЗПП в минимален размер от 200лв. или 102,25 евро.

ВОДИМ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ
РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №878 от 11.03.2026г. постановено по нахд №5288/2025г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА М. Б. Т. ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение от 102,25евро по касационното производство.

Решението не подлежи на обжалване.